

Edgar Morin, al claustre de Sant Domènec de Girona.

terme un desplaçament del seu treball metodològic al voltant del pensament complex, entès com una forma de pensament que analitza la complexitat de la natura humana posant de relleu tots els seus aspectes contradictoris, fins al territori pròpiament dit de l'ètica. El filòsof es va mostrar partidari de reivindicar una ètica de la comprensió com a camí necessari per assolir la comprensió de la complexitat de l'individu. La comprensió ens porta a examinar totes les contradiccions, a veure com darrere de cada acció hi ha sempre alguna cosa que trontolla i que modifica l'equilibri entre els éssers humans i l'entorn social. Morin va desplaçar el concepte d'ètica cap al camp del coneixement per reflexionar, posteriorment, sobre l'ètica aplicada a la justícia o l'ètica

aplicada a la ciència. Sobre aquest darrer punt, Morin considera que mentre durant anys la ciència va poder gaudir d'una certa autonomia a la recerca del seu propi concepte de veritat, en els darrers temps ha hagut d'establir ponts amb l'ètica i la política per tal de poder marcar progressivament els seus límits. Al final del curs va insistir en el que anomena l'ètica de la perdició. El terme parteix de l'assimilació de la idea que l'individu es troba perdut dins d'un món que no li ha dit mai d'on ve, ni cap on va.

Actualment, l'ésser humà es troba en una mena de cruïlla de la història en la qual es posa en evidència la fi d'una etapa i el naixement d'una de nova. En aquest parèntesi, l'individu ha d'assumir la seva pròpia perdició i buscar camins que li permetin lligar-se amb l'altre, establir lligams de solidaritat per combatre la seva solitud.

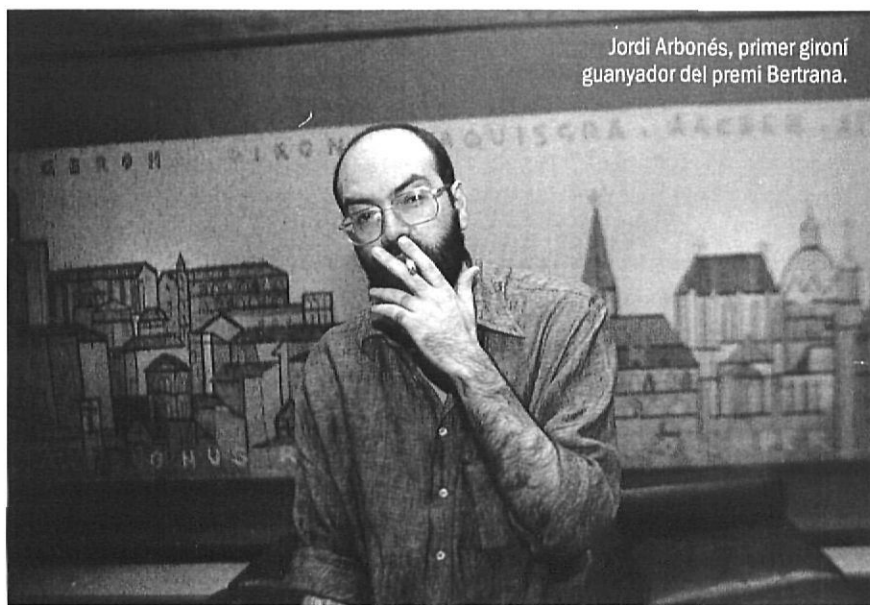
Àngel Quintana

Premis literaris a la Devesa

Per segon any consecutiu, la Fundació Bertrana va fer coincidir la mítica data del 21 de juny amb la del lliurament dels Premis Literaris de Girona, i ho va fer, altre cop, en el marc impagable de la Devesa.

La fórmula té moltes virtuts, i en són millor demostració els més de 300 assistents que varen voler tornar a encetar l'estiu participant en directe del que és una de les convocatòries adreçades als autors de textos en llengua catalana més atractives, tant pel prestigi que té, com per la varietat de gèneres que inclou, per l'alt volum de participants, per la seva generosa dotació econòmica i per la seva projecció mediàtica.

Presentat per l'actriu Rosa Boladeras, l'acte va iniciar-se amb un seguit de parlaments institucionals segurament inevitables, però clarament sobredimensionats. A

Àngel Quintana

Verdaguer i Gaudí, des de Girona

Qui vulgui encarar des d'un punt de vista gironí els dos centenaris de catalans il·lustres que celebrem enguany, ho tindrà molt més senzill en el cas de Jacint Verdaguer que en el d'Antoni Gaudí. Les relacions de Verdaguer amb les comarques gironines van començar ja quan ell tenia quinze anys i es va escapar de Vic per passar unes vacances de Setmana Santa a Figueres. Però es tornaren especialment fructíferes a partir de 1884, en què va passar tot un estiu a la Mare de Déu del Mont. Si és prou accessible, a més, resseguir les petjades gironines en la biografia i l'obra de Verdaguer, és perquè són aplegades en l'excel·lent antologia que Modest Prats i Joan Carreres van editar el 1984 amb motiu del centenari de l'estada del poeta al santuari marià. *Verdaguer a la Mare de Déu del Mont* reuneix totes les dades, les proses i els poemes que un gironí de pro i lletraferit hauria de conèixer. Quan hi va arribar des de Banyoles, Verdaguer era ja un poeta celebrat, estava dormint un somni nou que l'havia de dur a *Canigó* i, agombolat pel majestuós paisatge i la solitud acompanyada del Mont, va passar-hi un estiu ple de creativitat que sempre més recorda amb agraïment, alhora que tenia de referències gironines tant *Canigó* com d'altres proses i poemes. Tots s'hi troben, al recull esmentat, però de més a més s'hi poden llegir anècdotes significatives de la manera de treballar de mossèn Cinto, com quan s'hi narra el seu interès per recollir, llapis i camet a la mà, tant les dites i llegendes de pastors i pagesos que rondaven entre el Mont i el Noguer de Segueró com les explicacions sàvies de l'erudit Pere Alsius, del polifacètic Estanislau Vayreda o de l'historiador Pella i Forgas, a qui va conèixer a Begur a final d'aquell fèrtil estiu i a qui va dedicar el llarg poema *L'Empordà*. Parar oïda a totes les veus i a tots els parlars fou la fórmula magistral de Verdaguer, la síntesi de la tradició popular i culta en un gresol personalíssim.

En canvi, tindrà més feina qui vulgui relacionar Gaudí i Girona. Potser perquè el modernisme, arribat a les terres gironines, es transformà ben aviat en les formes més assenyades del noucentisme, des de la meua ignorància gosaria dir que el gaudinisme hi té poc pes, en la història de l'arquitectura gironina. Ho afirmo sobretot a partir del cas de Rafael Masó: tot i que ell mateix era un devot de Gaudí com molts dels seus companys, va entendre ben aviat que no havia de seguir-lo. Així, el 1907, en un parell de cartes, mentre en una afirmava aquesta admiració pel que Gaudí estava construint, a l'altra abjurava de l'etiqueta de modernista que un imprudent havia volgut encolomar-li. Una actitud de respecte amb distància envers Gaudí i el seu modernisme inimitable que també adoptaren altres col·legues gironins de Masó.

Josep Pujol

continuació, es va anar succeint el torn dels diferents portaveus de cada jurat (algun dels quals també molt retallable) i es va reclamar la presència a l'escenari de cada un dels guanyadors de la present edició d'aquests premis.

Va encetar la sèrie el lliurament del II Premi Lletra a la millor pàgina web realitzada arreu del món per mostrar i promocionar la literatura catalana a Internet. El premi se'l va endur l'espai virtual *El tacte que té*, una pàgina web i revista bimensual que justament ara celebra el seu primer aniversari.

Tot seguit es va lliurar el VII

Premi Cerverí de lletra per a cançó. Pel que fa al premi per votació popular, el va recollir Francesc Ribera, *Títot*, cantant dels grups Brams i Mesclat guardonat pel tema *Com goses?*, una cançó que ell interpreta i que té un missatge clarament antiracista. El premi de lletra per a cançó va recaure en el tema *Astronauta*, de Miquel Pasqual, el qual va aprofitar per reivindicar la cançó com a gènere literari amb un alt poder comunicatiu.

Va rebre el XVII Premi Ramon Muntaner de literatura juvenil Josep-Francesc Delgado, amb la novel·la *Els llops de la lluna*

roja, que, segons l'autor, té l'objectiu de combatre l'oblit entorn de tot el que va ser la guerra i la postguerra i que, també segons va dir, contribueix a distanciar les generacions.

Albert Ferrer va obtenir el XXIII Premi Carles Rahola d'assaig amb una tesi doctoral en la qual revisa l'evolució del concepte d'Unió Europea i la influència que hi ha tingut el romanticisme.

Adam Manyé va guanyar el XXV Premi Miquel de Palol de poesia amb l'obra *Finta*, poemari en tres blocs del qual el jurat va ressaltar la varietat de registres i el contingut filosòfic i vital.

Per primera vegada en tota la seva història, un autor gironí va adjudicar-se el premi Prudenci Bertrana de novel·la. Jordi Arbonès (Nif), amb un llarg currículum de guardons, va guanyar amb la novel·la *Matèria fràgil*, ambientada en un balneari i centrada en la fragilitat de l'home, del cos i del temps.

Els assistents a la festa vàrem agrair la discreció amb la qual els jurats varen evitar les filtracions, com també la independència dels jurats en escollir obres amb temes que, d'entrada, s'allunyen dels tòpics comercials més sovintejats. En l'aire de la Devesa el comentari dominant es centrava en la necessitat de retallar l'extensió dels discursos institucionals, i de perseguir, com s'ha fet en altres ocasions, el diàleg entre el presentador, els portaveus i els guardonats, si és que es pretén que la nit sigui enriquidora i contingui una dosi d'emoció sense la qual l'acte públic no tindria massa sentit.

Enric Tubert i Canada